

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple in formal attire embracing in front of a grand building. The man is wearing a dark suit and the woman is wearing a blue dress. They are standing in front of a dark car. The background shows a large, ornate building with columns and arches.

Carole Mortimerová
Večere
v oblacích

 HARLEQUIN®

CAROLE MORTIMEROVÁ

VEČEŘE V OBLACÍCH

PŘEKLAD

KAREL PLICHTA

Milá čtenářko,

doufám, že se stejně jako já těšíte na dokončení příběhu o ztracené princezně a jejím bratru-králi... I když s princeznou to vlastně dobře dopadlo už minulý měsíc v příběhu nazvaném Mstitelka k vašim službám!. Jenže je tady ten její bratr. Diamandis musel převzít trůn příliš mladý a nenaučil se pro samé povinnosti radovat ze života. Ještě že se u jeho dvora objevila Katerina... Ale to už Vám prozrazuji příliš; přečtěte si to sama v knize pojmenované Pod královskou maskou.

Všimla jste si, jak často v mých příbězích hraje roli voda? Asi je to logické – pro suchozemce je moře symbolem romantiky samo o sobě. A tak se říše krále Diamandise nachází kousek od Atén, jméno krásného severořeckého ostrova je přímo v názvu další knihy – Usmíření na Thassosu. A vody je plná i kniha trochu záhadně pojmenovaná Jak se nakonec utopili. Doufám, že jsem Vás dostatečně navnadil a že budete chtít přijít na to, co jsem tím názvem myslel...

Tak se ponořte do mých příběhů a šťastnou plavbu!

Jak jinak než...

... s láskou

Váš Harlequin

Carole Mortimerová

VEČEŘE V OBLACÍCH

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Defying Drakon

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2012

Překlad:
Karel Plichta

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2012 by Carole Mortimer
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024 (Večeře v oblacích: 2014 by Harlequin Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-291-1723-4 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-1493-6 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-1494-3 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Kdo je to?“ zeptal se Markos.

Drakon před chvílí zavolal svému bratranci Markosovi do kanceláře a oba muži se teď nacházeli v jednom z mnoha pokojů rozlehlé mansardy ve třináctém podlaží výškové budovy Lyonedes Tower v centru Londýna, kde Drakon přebýval, kdykoli zavítal do Londýna z newyorské pobočky své společnosti. Markos pochopitelně bydlel raději jinde než v budově, kde denně pracoval.

Drakonovu pozornost plně zaměstnávala řada bezpečnostních monitorů. Na černobílých obrazovkách sledoval mladou ženu rázující neklidně sem a tam po místnosti, kam ji před chvílí zavedl šéf bezpečnostní služby Max Stanford poté, co ztropila menší scénu v prostorách recepcie v přízemí budovy.

Byla vysoká a štíhlá, tmavá blůzka – černá nebo hnědá? – těsně obemykala její drobná, pevná ňadra a přiléhavé bokové džínsy vyzývavě odhalovaly pruh plochého břicha a věrně kopírovaly lákavé křivky hýždí a dlouhých nohou. Mohlo jí být něco mezi pětadvaceti a třiceti, vlasy, zastřižené těsně pod ramena, měla... blond? A její tvář byla uhrančivě krásná, trojúhelníkovitá s výraznými očima... jaké asi barvy? K čertu s těmi černobílými monitory! Měla rovný nosík a smyslně plné rty.

Drakon pohlédl na Markose, který stál vedle něj. Řecký původ a rodinná příbuznost byly v jejich olivově snědých tvářích jasně patrné. Oba byli tmavovlasí, vysocí a urostlí. Markosovi bylo čtyřiatřicet, o dva roky méně než Drakonovi.

„Tím si nejsem jistý,“ odpověděl Drakon. „Max před chvílí volal a ptal se, co s ní má dělat. Poté co ji odvedl z recepce, mu prý odmítala sdělit cokoli jiného, než že se jmenuje Bartholomewová a že nehodlá opustit budovu, dokud si nepromluví s tebou nebo se mnou. Raději ale se mnou,“ dodal s úšklebkem.

Markosovy zorničky se rozšířily. „Myslíš, že je to příbuzná Milese Bartholomewa?“

„Mohla by to být jeho dcera.“ Než Miles Bartholomew před půlrokem zahynul při automobilové nehodě, Drakon se s ním několikrát setkal, a musel uznat, že on a tahle mladá žena jsou si skutečně trochu podobní, a to i přesto, že Miles měl ve svých dvaasedesáti letech stříbrem prokvetlé vlasy a postavu spíše slachovitou než elegantně štíhlou.

„Co myslíš, že chce?“ zeptal se Markos.

Drakon upřel tmavé oči na ženu netrpělivě rázující ode zdi ke zdi a jeho rty se přísne semkly. „Nemám ponětí. Ale hodlám to zjistit.“

Markos zdvihl obočí. „Ty s ní chceš mluvit osobně?“

„Řekl jsem Maxovi, ať počká deset minut a pak ji sem přivede,“ odvětil Drakon s chladným úsměvem. „Doufejme, že do té doby nevychodí v tom peršanu díru.“

Markos se zamyslel. „Myslíš, že je to dobrý nápad, s ohledem na naše styky s Batholomewovou mladou a krásnou vdovou?“

Drakon se otočil zády k monitorům. „Max navrhol nechat ji zadržet policií za nedovolený vstup na cizí pozemek a výtržnictví,“ odvětil. „To by ale

v nejlepším případě přineslo firmě Lyonedes Enterprises zbytečnou a nevítanou publicitu a v nejhroším poškodilo naše vztahy s Angelou Bartholomewovou.“

„Pravda,“ uznal jeho bratranec. „Ale nebude to nebezpečný precedent, ustoupit takovému citovému vydírání?“

Drakon významně povytáhl tmavá obočí. „Máš snad pocit, že v Londýně existuje víc než jedna mladá žena rozhodnutá okupovat recepci Lyonedes Tower, dokud ji nebude umožněno sejít se s prezidentem společnosti?“

Markos zavrtěl hlavou. „Jsi tu teprve dva dny. Ještě jsi nestihl žádné zlomit srdce.“

Drakon si uchoval lhostejný výraz. „Pokud, jak říkáš, v minulosti někdo skončil se zlomeným srdcem, pak to nebyla moje vina. Nikdy jsem se netajil tím, že o manželství zatím nestojím.“

„Jestli o ně někdy budeš stát!“ odfrkl si jeho bratranec.

Drakon pokrčil rameny „Jednou přijde čas zplodit dědice.“

„Zatím je ale času dost?“

Drakonovy rty se zúžily. „Ano.“

Markos na něj významně mrkl. „Ale slečna Bartholomewová tvůj zájem vzbudila...“

Jen dva lidé na světě se odvažovali mluvit s Drakonom tak důvěrným tónem: jeho bratranec a jeho ovdovělá matka.

Oba muži vyrůstali společně v rodinném sídle v Aténách. Markos se ke svému strýci, tetě a staršímu bratranci nastěhoval v osmi letech poté, co jeho rodiče zahynuli při leteckém neštěstí. Díky společně strávenému dětství a pokrevní příbuznosti měl Markos ve vztahu s Drakonom o něco větší svobodu projevu než ostatní lidé. Kdyby si takovou poznámku

dovolil k Drakonovi pronést kdokoli jiný, byl by velice záhy vyprovozen ze dveří. Samozřejmě poté, co by byl ostře a s ledovým chladem pokárán.

„Zajímá mě... co ji sem přivedlo,“ přiznal zdráhavě.

Jeho bratranec se zadíval na monitor. „Je moc hezká...“

„To je,“ připustil Drakon.

Markos na něj znovu úkosem pohlédl. „Možná bych na tom jednání mohl být jako nezúčastněný pozorovatel.“

„Raději ne,“ odvětil Drakon suše. „Ať už se mnou chce slečna Bartholomewová mluvit o čemkoli, počíná si dost neortodoxně. Pochybuju, že by jí viceprezident Lyonedes Enterprises dal svým vřelým zájmem dostatečně jasně najevo, jak nás její chování pohoršuje!“

Markos se drze ušklíbl. „Musíš mi zkazit každou legraci.“

Drakon se usmál – věděl, jakou má jeho bratranec v tomhle směru reputaci – a pohlédl na hodinky z ryzího zlata na zápěstí. „Každou chvíli by tu měl být Thompson na tu schůzku o desáté. Do deseti minut jsem u tebe v kanceláři.“

Druhý muž povytáhl obočí. „Jsi si jistý, že ti to na slečnu Bartholomewovou bude stačit?“

„Bohatě,“ přikývl Drakon.

Naposledy pohlédl na monitor a pak zamířil přes rozlehlý obývací pokoj k jednomu z panoramatických oken s výhledem na Londýn. O několik vteřin později, zatímco se v myšlenkách stále ještě zaobíral opovázlivostí slečny Bartholomewové, slyšel, jak za jeho bratrance zaklaply dveře.

Vedení obchodního impéria rodiny Lyonedesů se Drakon ujal po smrti svého otce před deseti lety a dnes, ve věku šestatřiceti let, věděl, že ho slova

a činy druhých lidí jen málokdy překvapí, natož aby se jimi nechal zastrašit. Naopak, jeho přítomnost většinou naháněla strach druhým.

A slečna Bartholomewová, ať už měla ke svému nepřístojnému chování jakýkoli důvod, se o tom měla záhy přesvědčit...

Gemini přestala pochodovat sem a tam, otočila se a zakabonila se na muže ve středním věku, který se prve představil pouze jako šéf bezpečnostní služby Lyonedes Enterprises a teď se vrátil: čtvrt hodiny poté, co z tohotohle luxusně zařízeného pokoje udělal její vězení tím, že ji tu nechal samotnou a při odchodu za sebou zamkl.

Možná se byl zeptat Markose Lyonedese, co s ní má dělat. Nebo se ani neobtěžoval a rovnou zavolal policii. Pochybovala, že by o tak triviální záležitosti, jakou je přítomnost mladé ženy, která odmítá opustit budovu, dokud ji nezavedou za šéfem společnosti, informovali nezastížitelného Drakona Lyonedese, i kdyby při své návštěvě Londýna nebyl plně vytížený.

O jeho nezastížitelnosti se měla možnost sama přesvědčit. Už dva dny, od chvíle, kdy se dozvěděla o jeho příletu do Anglie, se snažila sjednat si s ním schůzku. Protože ale tvrdošijně odmítala udat důvody, které ji k tomu vedou, byla její žádost pokaždé zdvořile, ale nekompromisně odmítnuta sekretářkou Markose Lyonedese.

Bylo jí řečeno, ať si pošle strukturovaný životopis na personální oddělení. Jako kdyby mohla chtít pracovat pro takového kroužícího dravce, jakým byl Drakon Lyonedes! Schůzka s ním ani s jeho bratrance, který byl viceprezidentem společnosti a šéfem její londýnské pobočky, prý ale nepřipadá v úvahu. A tak se Gemini nakonec rozhodla pro jedinou

možnou alternativu: zahájit okupační sezení na recepci v přízemí Lyonedes Tower.

Jen aby byla pár minut po svém příchodu nekompromisně odvedena a zavřena sem!

„Jdeme.“ Drsně vyhlížející šéf bezpečnostní služby, celý v černém, s šedými vlasy vyholenými na ježka, patrně bývalý voják, ustoupil, aby mohla projít dveřmi.

„Čekala jsem aspoň želízka!“ utrousila, když kolem něj prošla na mramorem vykládanou chodbu.

Ocelově šedá obočí se prohnula do oblouků. „Na co hned nemyslíte.“

Zdálo se jí to, nebo v jeho očích zahlédla záblesk pobavení? Ne, to ji určitě šálil zrak. „Na to, na co vy, rozhodně ne,“ ujistila ho suše.

„Myslel jsem si to.“ Chytil ji za paži, jako by ji upnul do svěráku. „A želízka by na hosty nepůsobila dobře.“

Ta poznámka by mohla být i vtipná, kdyby se přitom netvářil tak zatraceně vážně! „Kam mě vedete?“ zeptala se nasupeně poté, co se pokusila vzepřít jeho stisku a dosáhla tím jen toho, že si pohmoždila nadloktí, zatímco ji ten podmračený muž vlekl dál dlouhou a ztichlou chodbou do zadní části budovy. „Ptám se vás, kam –“

„Já slyším.“ Zastavil s ní před výtahem a na podsvícených tlačítkách hbitě vyfukal bezpečnostní kód.

Ano, slyšel ji. A evidentně neměl v úmyslu ukojit její zvědavost. „Tahle budova je příliš moderní na to, aby měla hladomornu,“ podotkla.

„Ale má sklepy.“ Loupl po ní očima, a když se dveře výtahu otevřely, zavedl ji dovnitř a stiskl další tlačítko.

Provedl to tak rychle, že Gemini nestihla zaznamenat, do kterého patra jedou. Dveře se za nimi zavřely a výtah se rozjel. Dolů? Nebo nahoru? Ať tak

či onak, pohyboval se tak závratnou rychlostí, že její žaludek dělal kotrmelce! Nebo za to mohly pocuchané nervy? Už to, že byla nucena jet do budovy Lyonedes Tower a ztropit tu skandál, ji nijak zvlášť netěšilo, a tenhle hrozivě vyhlížející muž, který stál tiše po jejím boku, v ní rozhodně nebudil optimismus, pokud šlo o její nejbližší budoucnost!

Možná to nakonec nebyl nejlepší nápad, trvat na setkání s Lyonedesovými...

Když ráno seděla v kuchyni svého bytu a zvažovala možnosti, připadala jí tahle rozumná a logická. Tady a teď, na cestě výtahem kdovíkam, po boku muže s pokerovou tváří, který vypadal, že by dokázal zabít člověka holýma rukama, už jí to zdaleka tak rozumné nepřipadalo.

Za to všechno mohl samozřejmě Drakon Lyonedes. Kdyby byl ochotnější scházet se a mluvit s lidmi, nemusela by se uchýlovat k tak radikálním krokům. Tohle byl totiž...

Zvedla vzdorovitě bradu a odvážila se pohlédnout na mlčícího muže. „Víte, že únos je trestný čin?“

„Stejně jako rušení veřejného pořádku,“ opáčil nevzrušeně.

„Lyonedes Tower není veřejná budova!“

„Tím hůř pro vás, drahá.“ Zase měla dojem, že v těch ocelově modrých očích zahlédla šibalské jiskřičky. Ale jen na okamžik, než je znovu vystřídala tvrdá ocel.

„Tady ve výtahu nemám kam utéct, takže byste mi mohl pustit tu paži –“ Zmlkla, když s nimi výtah pomalu zastavil a dveře před nimi se nehlučně otevřely.

Za nimi nebyl ani sklep, ani do hladomorna, ale nejpohodlněji zařízená kancelář, jakou kdy viděla...

Ona to totiž nebyla kancelář, uvědomila si, když ji pan Zachmuřený vtáhl do obrovského a elegantně zařízeného obývacího pokoje. Tlustý koberec pod

jejími botami měl krémovou barvu a kolem mramorového krbu stála sedací souprava z několika křesel a velkého sofa potažených hnědou kůží. Na několika stolcích stály vázy se smetanově bílými růžemi, v jednom rohu se vyjímal klavír stejné barvy, v druhém barový pult. Mezi nespočtem obrazů rozvěšených po krémově bílých zdech poznala vzácná díla dávno mrtvých malířů a okna, sahající od podlahy do stropu a zabírající celou stěnu naproti ní, skýtala úchvatný výhled na Londýn.

Sklep to tedy rozhodně nebyl!

„Zavolám ti, až bude slečna Bartholomewová odcházet, Maxi.“

„Pane.“

Šéf bezpečnostní služby tiše – tak, že to Gemini téměř nezpozorovala – zacouval do výtahu a zmizel. Prudce se otočila za majitelem toho hlubokého a pánovitého hlasu a oči se jí rozšířily údivem, když proti další prosklené stěně spatřila impozantní siluetu a okamžitě v tom vysokém, urostlém, snědém muži poznala Drakona Lyonedese!

Na první pohled bylo zřejmé, že ho její návštěva netěší. Výraz v jeho pohledné tváři byl ještě zachmuřenější než ten, který předváděl šéf jeho bezpečnostní služby.

Měl široká ramena, svalnatou hrud' a dlouhé nohy, zřetelně se rýsující v na míru šitém antracitově šedém obleku. Pod oblekem se leskly bílá hedvábná košile a světle šedá kravata. Tmavé vlasy měl krátce zastřižené a jako uhel černé oči zářily z tváře, která vypadala jako tesaná z žuly. Žádná z těch několika málo fotografií Drakona Lyonedese, které se vzácně objevovaly v novinách, nemohla postihnout auru síly a moci, která z něj vyzařovala.

A nejen síly, uvědomila si Gemini a v zádech ji zamrazilo, ale i nebezpečí: vypadal jako dravec čekající

na vhodný okamžik, aby se mohl vrhnout na kořist. Smrtelně nebezpečná šelma, která ji právě teď upřeně pozorovala!

Drakon si s nehybným výrazem prohlížel barevnou verzi slečny Bartholomewové. Ty rovné vlasy po ramena ve skutečnosti nebyly blond, ale měly neobvyklou barvu bílého zlata, která mu připomněla písčité pláže lemující jeho soukromý ostrov při pobřeží Řecka. Pleť měla alabastrově bílou a na jejím pozadí vynikaly oči, které, jak teď viděl, měly stejnou sytě akvamarínovou barvu jako teplé vody Egejského moře. Plné a smyslné rty měla přirozeně růžové, bez rtěnky či lesku.

Vlastně se zdálo, že je úplně nenalíčená, což bylo, alespoň z jeho pohledu, nanejvýš neobvyklé...

„Pan Lyonedes, jestli se nepletu,“ pravila tiše a s přirozenou grácií popošla do středu obývacího pokoje toho opulentního podstřešního bytu.

„Slečna Bartholomewová.“ Ani se nepousmál v reakci na to, co bylo zjevným pokusem o vtip. „Max mě informoval, že jste byla velmi... neodbytná ve své touze se mnou mluvit.“

„Opravdu?“ Dál na něj upírala ty akvamarínové oči.

„To, že někdo sedí na podlaze recepcce a odmítá odejít, dokud mu nebude umožněno mluvit buď se mnou, nebo s mým bratrancem, je projevem jisté neústupnosti, ano,“ poznamenal.

„Aha, vy myslíte tamto.“ Gemini se ušklíbla, zatímco si v hlavě urovnávala myšlenky. Její zmatek byl důsledkem naprosto ohromujícího dojmu, kterým na ni ten muž působil. „Max to za vás naštěstí neprodle- ně vyřešil,“ dodala a vzpomněla si, s jakou lehkostí ji šéf jeho ochranky chytil pod lokty, zvedl ze země a napůl odnesl do té zabezpečené místnosti.

Drakonova tmavá obočí se vyklenula. „Vy ho znáte křestním jménem?“

„Jiným ne. On sám se mi za celou dobu nepředstavil, takže vím jen, jak ho oslovujete vy.“ Pokrčila rameny. „A nebyla bych tak neodbytná, kdybyste vy slevil ze své nedosažitelnosti,“ dodala. Když už ji přece jen osobně přijal, mohla si snad dovolit být trochu vstřícnější.

„A proč bych to dělal?“ Vypadal upřímně překvapený.

„Protože... ale to je jedno.“ Zavrtěla hlavou.

Drakon si všiml, jak se při tom pohybu kaskáda jejích bíle zlatých vlasů na slunci zatřpytila, a přistihl se, jak v duchu uvažuje, zda je ta barva přirozená nebo umělá. Jen aby se vzápětí pokáral za to, že do svých úvah nechal prosáknout byť jen kapku osobního zájmu. „Uvědomujete si, že páchání výtržností na soukromém pozemku je –“

„Trestný čin,“ dokončila za něj s povzdechem. „Ano, šéf vaší ochranky mě už upozornil, že jste měl plné právo zavolat policii a nechat mě zadržet, místo abyste mě osobně přijal.“

Drakon se chladně usmál. „Ta možnost stále ještě není vyloučena.“

„Aha.“ Na chvílku znejistěla, ale pak se hrdě napřímila, aby mu předvedla svých sto pětasedmdesát centimetrů, navíc v botách s pěticentimetrovými podpatky. Blůzka, která jí tak lichotivě obepínala nadra a ploché břicho, měla černou barvu, a džínsy, svůdně kopírující oblý zadeček, světle modrou. „Neudělala bych to, kdybych s vámi nepotřebovala tak naléhavě mluvit –“

„Dáte si kávu?“

Zamrkala. „Cože?“

„Kávu?“ Drakon ukázal k baru s deskou z černého mramoru, kam předtím služebná postavila konvičku a několik černých hrnků.

„Je bez kofeinu?“

Drakon zdvihl obočí. „Myslím, že je brazilská. Moje oblíbená sorta.“

„V tom případě ne, děkuji,“ odmítla zdvořile. „Po kávě s kofeinem mívám migrénu.“

„Mám vám nechat přinést bezkofeinovou?“

„Ne, díky, to je v pořádku.“ Usmála se.

Drakon neměl ponětí, proč je k ní tak zdvořilý. Čím dříve si spolu promluví a ona odejde, tím lépe! „Doufám, že se neurazíte, když budu pít sám.“ Nečekal na její odpověď, došel k baru, nalil si hrnek kouřící, aromatické, neslazené kávy a pomalu se napil. Pauzy v rozhovoru využil k tomu, aby si ji přes okraj hrnku znovu prohlédl.

Pokud, jak se domníval, byla tahle mladá žena skutečně dcerou Milese Bartholomewa a nevlastní dcerou Angely Bartholomewové, pak rozhodně nevypadala ani se nechovala, jak by se dalo očekávat od jediného potomka průmyslového magnáta a multimilionáře. Oblečená byla stejně neformálně jako kterákoli z desítek mladých žen, které viděl především z okna soukromé limuzíny cestou z letiště do centra. Vlasy nezvyklé barvy měly jednoduchý vrstvený střih a na její okouzlující tváři, jak už si všiml, nebylo ani stopy po mejkapu. Nehty měla krátké a nenalakované, ruce dlouhé a elegantní – a jednu teď právě zvedla, aby hodila přes rameno neposlušný pramínek vlasů.

Vzhled dcery Milese Bartholomewa, pokud to byla skutečně ona, byl udivující. A nenucený tón, s nímž ho oslovovala – bez bázně, kterou byl zvyklý v lidech vzbuzovat –, ho překvapoval ještě víc.

Položil hrnek zpátky na bar, mlčky a beze spěchu vykročil napříč pokojem a zastavil jen pár desítek centimetrů před ní. Při jeho sto pětadesáti centimetrech měli teď oči téměř v jedné rovině.

„Zapomněli jsme se představit, že? Jak jste už uhodla, já jsem Drakon Lyonedes. A vy?“

„Gemini,“ vyhrkla. „Gemini Bartholomewová. Jsem dcera Milese Bartholomewa.“ Její ruka k němu vystřelila a tváře nabraly stejnou barvu, jakou měly její rty.

Gemini... Blíženec.

Zatímco tiskl její mnohem drobnější ruku, uvažoval Drakon, proč má pocit, že k ní to neobvyklé jméno dokonale sedí. Neobvyklé a krásné jako ona sama...

„A co myslíte, slečno Bartholomewová, že bych pro vás právě já mohl udělat?“

Gemini ucítila v zádech varovné mrazení. Jeho ruka byla sice na dotek chladná, ale zvuk jeho mírně zastřeného hlasu působil na její smysly jako pomalé hlazení.

Ta otázka jistě nebyla míněná *dvojsmyslně*. To se jí určitě jen zdálo...

Ale už fakt, že ji ta možnost napadla, jasně ukazoval, že ji čistě fyzická blízkost prezidenta Lyonedes Enterprises zaskočila: že nebyla připravená na to, jak ryzí a živočišná sexualita z něj bude vyzařovat!

Nic takového cítit nechtěla, natož být nucena na to reagovat, v situaci, kdy měla všechny důvody domnívat se, že Drakon Lyonedes má poměr s její macechou, kterou tak nesnášela...

DRUHÁ KAPITOLA

Pomyšlení na nevlastní matku naplnilo Gemini takovým odporem, že vytrhla ruku z Drakonova stisku. Nechtěla ani domýšlet, kde se těmi prsty mohl Angely dotýkat!

Rázně ucouvla a ruku sevřenou v pěst skryla za zády. „Můžete pro mě udělat jednu jedinou věc,“ pravila stroze. „A sice stáhnout nabídku na koupi sídla rodiny Bartholomewů od vdovy po mém otci.“

Drakon si ji měřil zpoza přimhouřených víček a pozoroval rudé pŕlměsíce, které se rozhořely na těch bělostných tvářích, a pronikavý třpyt, jímž vzplanula mořská zeleň jejích očí. „A proč myslíte, že bych to teď, čtrnáct dní před smluveným datem prodeje, měl udělat?“ zeptal se pomalu.

U kořene nosu jí naskočila hluboká vráska. „Protože nemá právo ho prodávat. Ani vám, ani nikomu jinému!“

„Mé právní oddělení prověřilo všechny potřebné dokumenty a shledalo je uspokojivými,“ ujistil ji Drakon. Najednou zapochyboval, zda je ta žena opravdu tím, za koho se vydává. Jejím slovům mohl i nemusel věřit. A ničím jiným svou totožnost neprokázala.

Ze zpráv o jejím chování od chvíle, kdy vešla do budovy, a ze žádosti, kterou právě vznesla, spolu s tím ohnivým třpytem v jejích očích, bylo možné usuzovat

na jistou citovou nevyrovnanost. Možná měl přece jen dát na Markosovu radu a osobní schůzku s touhle nevšední mladou dámou odmítnout.

„Ovšemže neshledali.“ Netrpělivě zavrtěla hlavou. „Když říkám, že Bartholomew House Angele nepatří, nemluvím o právním, ale o morálním nároku.“

Napětí v Drakonově šíji trochu polevilo. „Chápu,“ odvětil.

O tom Gemini silně pochybovala!

A vůbec se jí nelíbil skeptický výraz, s nímž si ji teď měřil těma pronikavýma černýma očima.

Už po tom výstupu v recepci ji nejspíš považoval za mírně pomatenou, natož teď, kdy nejprve tvrdila, že sídlo Bartholomewů Angele nepatří, aby vzápětí připustila pravý opak. Jak by ale Bartholomew House mohl patřit Angele, když byl majetkem Bartholomewů už od... no zkrátka odnepaměti? Angela navíc nebyla původem Bartholomewová. Byla jen druhou ženou Geminina otce, a když před šesti měsíci zemřel, žila s ním pouhé tři roky. Nemohla vědět, co znamená úcta k tradici, co je to pouto k domovu, jímž byl Bartholomew House pro Gemininu rodinu po staletí!

Bohužel, jak Gemini dobře věděla, problém nebyl v tom, že by to její nevlastní matka nevěděla, ale že to *nechtěla* vědět, a v posledních měsících se dokonce nechala několikrát veřejně slyšet, že coby Milesova vdova je právoplatným vlastníkem Bartholomew House *ona*, a tudíž si s ním může dělat, co chce. A pokud to znamená, že se ho rozhodne prodat firmě jistého nepředstavitelně zámožného muže, o němž naznačila, že je jejím milencem, pak jí v tom nemůže nikdo zabránit!

V Geminině tváři se zračilo hluboké zoufalství. „Vím, že vy a Angela jste... blízcí přátelé, ale –“

„Co prosím?“ Drakon nadzdvihl jedno obočí.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Večeře v oblacích.

Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.